

Bu ülkede politikadaki beylik yöntemleri bu derecede yutan insanlar bulundukça işimiz zor demektir. Bunları ikna etmek gerekmez, boşuna uğraşırsınız, tersine farklı düşünebilenleri –sayıları giderek artıyor- teşvik etmek gerekir.

Politikada –hele de kifayetsiz muhterislik gibi de bir özelliğiniz var ise- önce gücünüzün üzerinde hareket edersiniz, sonra baktınız olmuyor, biraz geri çekilirsiniz. İki adım ileri, bir adım geri atılmıştır. Burada bir adım geriye görüp de bir adım ileriye görmemek politik körlüğün özelliklerinden birisidir.

Suriye örneğindeki gibi...

Türkiye bu ülkeye yönelik amaçlarının tümüne ulaşamadı. Bu belli ama ulaşabildikleri var ve bunlar da küçük değildir. Esad kaldı ama Türkiye bu ülkenin yüzde beşini işgal etti. Dahası, burada kalıcılık uygulamalarına da girdi. Kaymakam atamak, Türkçe eğitim, TL'nin para birimi olarak kullanılması gibi...

Sadece yapılamayanı görüp de ulaşılanı görmemek politik körlük örneklerinden bir başkasıdır.

Son örnek; Oruç Reis gemisi sondaj bölgesinden ayrılmış, Antalya limanına demirlemiş. Doğu Akdeniz macerasının sonu sanılıyor! Bekleyin, yeniden bölgeye gidince bakalım ne diyeceksiniz?

Türkiye benzer davranışı defalarca Suriye'de de yaptı.

Hatırlayın, bir Rus savaş uçağını düşürdü, üstüne bir de dayılandı.

Ardından tazminat ödedi, özür diledi ve Rusya ile işbirliğine girdi.

Rusya hava sahasını açmasaydı İdlib'e giremezdi. İdlib'i alarak Rojava'ya büyük darbe vurdu.

Rusya ile ilişki bazen bozulur bazen düzelir. Bunlar günlük dalgalanmalardır. Türkiye'nin bu alandaki şu anda en büyük müttefiki Rusya'dır.

YPG, ABD'nin korumasıyla yaşayabiliyor.

Aynı Rusya Şam yönetimine baskı yaparak Kürtlerin özerkliğini kabul ettirmeye çalışıyor. Kürtlere özerklik sağlanırsa, ancak o zaman ABD'nin Suriye'den gidebileceği hesaplanıyor. Eksik bir hesap ama temeli de yok değildir.

Şam bunu kesinlikle kabullenmiyor. Bu konuda Türkiye ile mutabıklar, Kürtlere özerklik verilemez. Türkiye örnek olur diye istemiyor. Şam ise Kürtlere özerklik tanınırsa işin burada kalmayacağını, Suriye'nin Irak gibi üç parçaya ayrışacağını görüyor.

Irak haritada devlet ama Kürtler, Sünniler ve Şiiler olmak üzere üç bölümdür. Suriye'de de aynısı olabilir: Kürtler, Sünniler ve Nusayriler.

Şam bu endişesinde hiç haksız değildir. 40 yıldır ülkedeki Sünni muhalefetini bastıramadılar. "Dış destek", "emperyalizmin oyunu" filan dediler ama bir muhalefet sadece dış destekle bu kadar süremez. Üstelik 1982'de Hama'da bölgenin en büyük katliamı yapılarak zamanın Genelkurmay Başkanı Rıfat Esad yönetimindeki Suriye ordusu 40 bin kişiyi öldürecekti. Aynı Hama bugün de Esad'a karşı merkezlerden birisidir.

Rusya, Türkiye'yi önemle dikkate almaya ve işbirliğini geliştirmeye devam edecektir. Türkiye'nin NATO'dan ayrılmasını istemiyor ve zaten bu gerçekleşemez ama NATO üyesi bile kalsa ABD'den uzaklaşabilir. Yapılmak istenen de budur.

Rusya artık çok kutuplu olan dünya düzeninde özellikle Almanya ve Türkiye'nin ABD ile bağlarının gevşemesine çalışıyor.

Almanya'nın ABD ile yükselen sorunlarını biliyorsunuz. ABD önce Rusya'dan Almanya'ya gelen doğal gaz boru hattının yapımının durdurulmasını istedi, Almanya reddetti. Ardından "savunma harcamanız çok düşük, askerlerimi çekerim" dedi ve bir bölüm ABD askeri Polonya'ya kaydırıldı.

Almanya ile Rusya'nın arası son derece iyi. Bakmayın insan haklarıyla ilgili protestolara, yaptırım uygulamaları tehditlerine... Politikada söze değil pratiğe bakılır.

Türkiye ile Almanya'nın arası da gayet iyidir. Arada protestolar, eleştiriler olur ama pratiğe bakmak gerekir.

On yıl öncesine kadar Türkiye'nin denizde savaşma kapasitesi zayıftı. Bir bölümünü kendisinin yaptığı ve özellikle de Almanya'da alınan deniz savaş araçlarıyla konumunu değiştirdi. Zaten bunu yapmadan "Doğu Akdeniz benden sorulur" diyemezdi. Bu yıl yine aynı ülkeden yeni denizaltılar alınıyor. Almanya'nın son iki yıldır silah ihracatının üçte biri Türkiye'ye yapılıyor.

Gelecek yıl Türkiye'nin deniz savaş filosuna küçük bir uçak gemisi de katılacakmış.

Libya'da savaşın gidişatını değiştiren silahlı insansız hava araçlarının yapımında da Almanya'nın katkısı bulunuyor.

Aslında herkes birbirinden silah alıyor.

Almanya'nın kuzeyindeki Bremerhaven yakınlarında Mercedes Benz'e ait bir dizel motorları fabrikası bulunuyor ve müşterilerinden birisi de Rus savaş gemileridir.

Türkiye'nin Irak'taki durumundan söz etmesek daha iyi olur aslında. Türkiye 40 km. kadar içeriye girmiş ve üsler kurmuş durumdadır. Irak hükümeti arada bir Türkiye'nin Irak'ın egemenliğini ihlal ettiğini açıklayıp protesto eder ama kimse umursamaz.

Kuzey Irak'taki ekonomi neredeyse Türkiye'nin elinde, çok sayıda yatırımı bulunuyor. Barzani ile işbirliği de iyi yürüyor ise, durum iyi demektir.

Türkiye iki adım ileri bir adım geri uygulamasını Ayasofya'da da yapmıştı. Ayasofya cami yapıldı, ardından Putin'e Ortodokslar için kutsallığı olan konularda dikkatli olunacağı güvencesi verildi. Putin de bekleneceği gibi ses çıkarmadı.

Yunanistan Ortodoksları kıyameti koparıırken Rusya'da devlet denetimi altında bulunan kiliseden zayıf bir protesto duyuldu.

Türkiye büyük güçleri birbirine karşı kullanarak –bunlar özellikle ABD ve Rusya'dır- yolunu açmaya çalışıyor. Ne ABD ve ne de Rusya Türkiye'nin kesinlikle hayır dediği bir uygulamayı bölgede yapabilecek durumda değildir ve böyle bir şey istemiyorlar da.

Konu da bitmiyor ki...

Bölgede Kürt devletinin kurulmasını isteyen tek güç İsrail ve bu ülkeyle ekonomik ilişkiler gayet iyidir. Dahası 1996'da Türk savaş araçlarını –uçaklar başta olmak üzere- elektronik aygıtlarla donatıp modernleştiren de İsrail'dir. Türkiye yıllarca insansız hava aracını (silahsız ve Heron marka) İsrail'den alıp kullandı.

Bugün İsrail Yunanistan ile birlikte davranıyor ama Türkiye yine değişik alanlarda işbirliği yapılan önemli bir ortak olarak duruyor.

Politik gelişmelerin arkasını okuyamaz da gazete haberlerine saplanıp kalırsanız gelişmelerden bir şey anlayamazsınız.

“Türkiye yolun sonuna geldi” dersiniz. Yükselen borcu görürsünüz ama Katar’dan her yıl gelen yüksek miktarda nakiti görmezsiniz.

Borç demişken perişan durumdaki Fransa’ya da bakmanızı öneririm. Bu ülkenin durumu kötü ve daha da kötüye gidiyor. Covid-19 yaygınlığında Fransa ile Türkiye yarışıyor.

Geçenlerde bir değerlendirme vardı: Almanya’da günlük yeni Covid-19 hastası 900, Fransa’da 9000. Almanya’da ağır hasta sayısı az, Fransa’da hastaneler neredeyse dolmuş durumda. Paris ve çevresiyle Güney Fransa gidilmemesi gereken bölgeler olarak ilan edildi. Aynı Fransa içerdeki bu kötü duruma karşı Doğu Akdeniz’de gösteri yapıyor. Macron Ortadoğu’daki eski sömürgelerini –mesela Ürdün- ziyaret ediyor. Benzerini yıllar önce Afrika ülkelerinde de yapmıştı ama bu tutum o kıtada tutunabilmesini sağlamadı. Fransa Afrika’da yine var ama büyük oranda boşaltmak zorunda kaldı.

Türkiye’nin Libya seferi Fransa’nın bu nedenle hiç hoşuna gitmez, çünkü yeni rakip çıkıyor.

Biliyorum az sayıda olmayan insanın zihni bu kadar çok yönlü ve karışık ilişkileri anlayabilecek durumda değildir.

Onlar yolun sonunu bekliyorlar, kendi sonları çoktan gelmiş ama anlamamışlar...

Bu ülkeyi değiştirmek isteyenler önce değişen konumu görmek durumundadır.

Bunu bile göremediğiniz zaman Türkiye için yolun sonunu bekler durursunuz...

En az beş yıldır bir türlü de gelmedi!